

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu R. W. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, w postaci braku 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Pozwany organ rentowy wskazał, iż do pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył ubezpieczonemu okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) w C. od dnia 01 grudnia 1979 r. do dnia 31 października 1989 r. wobec braku określenia pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), dalej: rozporządzenie, błędnego określenia charakteru wykonywanej pracy, jak również błędnej daty urodzenia wnioskodawcy w w/w dokumencie, jak również okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w G. Zakład nr (...) w C. od dnia 01 listopada 1989 r. do dnia 10 kwietnia 1994 r. wobec braku świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych i braku możliwości ustalenia faktycznego charakteru wykonywanej pracy (tom III k. 23 akt rentowych).

Odwołanie z dnia 12 lutego 2014 r. od powyższej decyzji pozwanego organu rentowego wniósł ubezpieczony R. W., wnosząc o jej zmianę oraz przyznanie wnioskowanego świadczenia, jak również dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność charakteru i rodzaju wykonywanej pracy (k. 2-5 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 11 marca 2014 r. na odwołanie ubezpieczonego, pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu spornej decyzji (k. 7-9 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. W., urodzony dnia (...), z zawodu ślusarz, w dniu 14 stycznia 2014 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 11 lutego 2014 r. (po wydaniu spornej decyzji, ale przed wyrokowaniem przez Sąd). Ubezpieczony pozostaje w stosunku pracy, zatrudniony od dnia 01 stycznia 2009 r. na stanowisku robotnika gospodarczego i palacza c.o. w Urzędzie Gminy K..

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – tom III k. 1-4 akt rentowych, umowa o pracę z dnia 31 grudnia 2008 r. – tom III k. 18 akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 28 lat, 10 miesięcy i 17 dni, w tym 27 lat, 3 miesiące i 24 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 6 miesięcy i 23 dni okresów nieskładkowych – jednakże nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Na skutek przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego uznać należało jednak, iż ubezpieczony łącznie udowodnił przeszło 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – tom III k. 22 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 22 stycznia 2014 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu R. W. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 22 stycznia 2014 r. – tom III k. 23 akt rentowych

W okresie od dnia 01 grudnia 1979 r. do dnia 31 października 1989 r. ubezpieczony R. W. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...) w C. na stanowisku pakowacza ręcznego wyrobów z drewna oraz robotnika magazynowego załadunku płyt. W powyższym okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe.

Ubezpieczony został zatrudniony w dziale zbytu zakładu pracy od dnia 15 maja 1978 r. na stanowisku pakowacza ręcznego wyrobów z drewna, pracownika fizycznego.

W różnych okresach spornego zatrudnienia wnioskodawcy formalnie jego stanowisko pracy określano jako pracownik fizyczny, pakowacz ręczny wyrobów z drewna, robotnik magazynowy, pracownik działu zbytu, pracownik magazynowy w ruchu normalnym – faktycznie jednakże stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe.

Zakład pracy posiadał 3 magazyny: magazyn płyt twardych i porowatych (oznaczony numerem 1), magazyn płyt twardych dużego formatu (oznaczony numerem 2) oraz magazyn płyt lakierowanych (oznaczony numerem 3). Ubezpieczony wykonywał pracę we wszystkich tych magazynach. We wszystkich magazynach przechowywane były wyłącznie płyty.

Skarżący zajmował się załadowywaniem i wyładowywaniem płyt pilśniowych do wagonów i samochodów. Jedną płytę przenosiło co najmniej 2 pracowników. Praca polegała na zabraniu płyt z magazynu zakładu, ręcznie, na dwu- lub trzykołowy wózek ręczny, na którym ubezpieczony ze współpracownikami przepychał i ciągnął płyty przez rampę załadunkową do wagonów, skąd ręcznie ładował płyty na stopy na wagonach. Odwrotnie także, wyładowywał płyty z wagonów i ładował je do samochodów.

Sporadycznie zdarzało się, że do dyspozycji ładowaczy była sztaplarka – jednakże poza przewozem za jej pomocą płyt pilśniowych, ładowacze i tak musieli przeładowywać płyty z sztaplarki do wagonu lub samochodu albo z wagonu i samochodu do sztaplarki ręcznie.

Identyczne prace wykonywali J. M. i E. S.. Praca wykonywana była przez 8 godzin dziennie.

Z tytułu pracy w warunkach szkodliwych ładowacze otrzymywali zupy regeneracyjne oraz mleko.

Poza ładowaczami w magazynach zatrudnieni byli pracownicy odpowiedzialni za liczenie płyt, kierownik magazynu oraz kierownik ds. załadunkowych J. K..

W okresie od dnia 22 do dnia 26 czerwca 1987 r. ubezpieczony wykorzystywał urlop bezpłatny w związku z wzięcia udziału w budowie domu.

Do powyższego zakładu pracy ubezpieczony powrócił do pracy po rozwiązaniu z nim stosunku pracy przez (...) sp. z o.o. w G., która to spółka upadła – jednakże nie wykonywał już wówczas prac ładowacza.

dowód: świadectwo pracy z dnia 02 listopada 1989 r. – tom II k. 11 akt rentowych, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 22 sierpnia 2003 r. – tom III k. 8 akt rentowych, akta osobowe – koperta na k. 27 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego oraz świadków J. K., J. M. i E. S. – protokół skrócony k. 35-39 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 40 akt sprawy, świadectwa pracy świadków J. K., J. M. i E. S. – okazane na rozprawie – k. 37-39 akt sprawy, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 10 lutego 1999 r. – tom I k. 19 akt rentowych

W okresie od dnia 01 listopada 1989 r. do dnia 10 kwietnia 1994 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) sp. z o.o. w G. Zakład nr (...) w C. na stanowisku ładowacza. W powyższym okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe.

Powyższy zakład pracy powstał na skutek wyodrębnienia z Zakładu (...) w C. odrębnego podmiotu (spółki prawa handlowego), który przejął działalność tego zakładu w zakresie dotychczasowego magazynu nr 3 (lakierni).

U nowego pracodawcy ubezpieczony wykonywał dokładnie te same prace ładowacza, co u pracodawcy poprzedniego – także współpracowali z nim oraz identyczne prace wykonywali J. M. i E. S..

Praca wykonywana była tam w zapyleniu i oparach rozpuszczalników.

dowód: świadectwo pracy z dnia 08 kwietnia 1994 r. – tom I k. 12 akt rentowych, zeznania ubezpieczonego oraz świadków J. M. i E. S. – protokół skrócony k. 35-39 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 40 akt sprawy, świadectwa pracy świadków J. M. i Edmunda Szarmach – okazane na rozprawie – k. 37-39 akt sprawy

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach rentowych pozwanego organu, oraz aktach osobowych i płacowych ubezpieczonego ze spornych okresów, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków J. K., J. M. i E. S., bowiem jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, a jednocześnie zatrudnione w spornych okresach w tych samych zakładach pracy (świadkowie M. i S. w obydwu), w ocenie Sądu zasługują na walor wiarygodności, tym bardziej, że ich zeznania razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym – w tym zeznaniami wnioskodawcy – tworzą zwartą i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego R. W. jest zasadne i z tego tytułu zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,

2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013

r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), dalej: rozporządzenie. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale VIII (W transporcie i łączności) pod pozycją 1 wskazano ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 11 lutego 2014 r. (zatem po wydaniu spornej decyzji, ale przed wyrokiem przez Sąd) osiągnął 60 rok życia. Wnioskodawca na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, jak również pozostaje w stosunku pracy – co biorąc pod uwagę brzmienie art. 184 ust. 2 ustawy od dnia 01 stycznia 2013 r. pozostaje okolicznością w sprawie bez znaczenia.

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy za prace w warunkach szczególnych (ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe) uznać można było opisane powyżej sporne okresy zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 01 grudnia 1979 r. do dnia 31 października 1989 r. w Zakładzie (...) w C., jak również od dnia 01 listopada 1989 r. do dnia 10 kwietnia 1994 r. w (...) sp. z o.o. w G. Zakład nr (...) w C..

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach powyższych w dwóch z powyższych spornych okresów znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (świadectwa pracy, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych oraz akta osobowe za pierwszy okres). Niewątpliwie faktyczny rodzaj pracy ubezpieczonego został potwierdzony zeznaniami świadków J. K., J. M. i E. S. – którzy zgodnie wskazali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obydwu w/w przedsiębiorstwach wykonywał w warunkach szczególnych właśnie ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe. Należy wskazać, iż świadkowie ci stanowili wiarygodne osobowe źródło dowodowe dla Sądu, ponieważ pracowali w obydwu zakładach

pracy w okresach pokrywających się z zatrudnieniem tam ubezpieczonego: świadek J. K. (referent, kierownik magazynu) w Zakładzie (...) w C. w latach 1961-1987, świadek J. M. (pakowacz, robotnik magazynowy ładowacz) w latach 1983-1994 i E. S. (pakowacz) w latach 1989-1994 zarówno odnośnie w Zakładzie (...) w C., jak i następnie (tak jak skarżący) w (...) sp. z o.o. w G. Zakład nr (...) w C..

Świadkowie ci w sposób zbieżny i dla Sądu wiarygodny opisywali rodzaj i dokładne zadania, jakie wnioskodawca wykonywał w spornych okresach – nadto w ocenie Sądu mieli oni obiektywną możliwość posiadania wiedzy na temat rodzaju i charakteru pracy ubezpieczonego, mając z nim bardzo częstą styczność. W sposób całkowicie analogiczny świadkowie opisywali stanowiska pracy ubezpieczonego oraz wykonywane przez niego prace – której to pracy znali specyfikę, zakresy obowiązków i charakter wykonywanego zatrudnienia.

I tak, jak ustalił Sąd, w okresie od dnia 01 grudnia 1979 r. do dnia 31 października 1989 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...) w C. na stanowisku pakowacza ręcznego wyrobów z drewna oraz robotnika magazynowego załadunku płyt. W powyższym okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe. Ubezpieczony został zatrudniony w dziale zbytu zakładu pracy od dnia 15 maja 1978 r. na stanowisku pakowacza ręcznego wyrobów z drewna, pracownika fizycznego.

Niewątpliwie trafnie pozwany organ rentowy podnosił w uzasadnieniu spornej decyzji, iż w różnych okresach spornego zatrudnienia wnioskodawcy formalnie jego stanowisko pracy określano jako pracownik fizyczny (1978), pakowacz ręczny wyrobów z drewna (1978), robotnik magazynowy (1985-1988), pracownik działu zbytu (1986), pracownik magazynowy w ruchu normalnym (1983) – faktycznie jednakże stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych wyłącznie ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe, na co jednoznacznie, zbieżnie i w wiarygodny dla Sądu sposób wskazywali powołani w sprawie świadkowie. Godzi się w tym miejscu wskazać, iż świadek K., wskazała, iż prawidłowo dla określenia stanowiska pracy i charakteru jej wykonania w niniejszej sprawie jest stanowisko i prace ładowacza.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu było ustalenie przez Sąd charakteru i rodzaju wykonywanej przez wnioskodawcy. Z ustaleń tychże wynika, iż skarżący zajmował się załadowywaniem i wyładowywaniem płyt pilśniowych do wagonów i samochodów.

Fakt wykonywania prac ładowacza znajduje potwierdzenie w jeszcze innej kwestii, na jaką zwrócił uwagę wnioskodawca: mianowicie iż we wszystkich magazynach przechowywane były wyłącznie płyty. Tym samym trudno jest w ocenie Sądu przyjąć, aby prace w magazynach wykonywać by miały inne osoby niż zatrudnione w celu transportowania oraz dokonywania rozładunku i załadunku płyt pilśniowych na wagony kolejowe przy rampie lub do podstawionych samochodów. Poza ładowaczami w magazynach zatrudnieni byli inni pracownicy: odpowiedzialni za liczenie płyt, kierownik magazynu oraz kierownik ds. załadunkowych J. K. – jednak co do zasady zatrudniano w nich głównie ładowaczy.

Istotnym w ocenie Sądu jest również, iż Zakład (...) w C. posiadał 3 magazyny: magazyn płyt twardych i porowatych (oznaczony numerem 1), magazyn płyt twardych dużego formatu (oznaczony numerem 2) oraz magazyn płyt lakierowanych (oznaczony numerem 3) – co jednoznacznie potwierdzili wszyscy świadkowie, w tym przede wszystkim świadek kierownik K.. Ubezpieczony w latach 1979-1989 wykonywał pracę we wszystkich tych magazynach, najczęściej w magazynie płyt twardych i porowatych (co zapamiętała świadek K.), natomiast w latach 1989-1994 w jedynym magazynie przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w G. Zakład nr (...) w C. – tzw. dotychczasowym magazynie nr 3 czyli magazynie płyt lakierowanych (o czym zeznawali świadkowie M. i S.).

Należy ponownie podkreślić, iż identyczne prace z ubezpieczonym wykonywali u obydwu pracodawców świadkowie J. M. i E. S..

Odnosząc się do zarzutów pozwanego dotyczących zatrudnienia skarżącego w Zakładzie (...) w C. – Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do ich podzielenia.

Biorąc pod uwagę fakt, iż pozwany podnosił zarzut rozbieżności pomiędzy nazwami stanowisk pracy zajmowanych przez ubezpieczonego według świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (robotnika magazynowego w dziale zbytu na stanowisku ładowacza) a nazwą stanowiska pracy w zwykłym świadectwie pracy (pakowacza ręcznego wyrobów z drewna i robotnika magazynowego płyt) - wskazać należy w ocenie Sądu Okręgowego, iż pomimo językowej różnicy (w dokumentach osobowych w poszczególnych angażach pojawiają się także stanowiska pracownika fizycznego, robotnika magazynowego, robotnika magazynowego w ruchu normalnym) odnoszą się one do prac, nazwanych inaczej, jednakże tożsamy z faktycznie wykonywanymi przez ubezpieczonego R. W. w spornych okresach czasu pracy pracami ładowacza, jak to zostało ustalone przez Sąd Okręgowy w przedmiotowym postępowaniu. Analogicznie należy stwierdzić odnośnie argumentacji przedstawionej przez pozwanego organ co do adekwatności zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRiRW z 1988r. nr 2 poz. 4).

W tym świetle – tj. ustalenia tożsamości nie tylko prac wykonywanych u danego pracodawcy, ale identyczności tychże pracy u obydwu pracodawców – w ocenie Sądu bez znaczenia pozostaje okoliczność, w jakich okresach czasu zajmował jakie stanowisku ubezpieczony, która to informacja nie została zawarta w zwykłym świadectwie. Godzi się powtórzyć, iż odmienne nazewnictwo stanowiska skarżącego pozostaje bez znaczenia wobec jednoznacznych i precyzyjnych ustaleń Sądu dotyczących rodzaju wykonywanych przez ubezpieczonego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac tj. ciężkich prac ładunkowych i wyładunkowych.

Także podnoszony zarzut – niewątpliwiej – błędności daty urodzenia skarżącego w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie powoduje w ocenie Sądu niemożności zaliczenia w/w okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych. Dokument ten bowiem prezentuje szereg innych danych, pozwalających Sądowi na przyjęcie, iż dokument dotyczy właśnie ubezpieczonego, m.in. imiona rodziców (imię ojca pojawia się w wielu innych świadectwach pracy).

W zakresie zaś zatrudnienia wnioskodawcy w (...) sp. z o.o. w G. Zakład nr (...) w C., Sąd ustalił, iż zakład pracy powstał na skutek wyodrębnienia z Zakładu (...) w C. autonomicznego podmiotu (spółki prawa handlowego), który przejął działalność tego zakładu w zakresie dotychczasowego magazynu nr 3 (lakierni). Jak jednoznacznie wskazali świadkowie M. i S. – z punktu widzenia pracowników, poza nowymi umowami z innym pracodawcą, nie uległo zmianie w pracy nic i nadal w związku z tym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywali ciężkie prace za- i wyładunkowe.

Należy to bardzo mocno w ocenie Sądu podkreślić, iż u nowego pracodawcy ubezpieczony (jak również świadkowie) wykonywał dokładnie te same prace ładowacza, co u pracodawcy poprzedniego. Praca wykonywana była tam w zapyleniu i oparach rozpuszczalników.

W zakresie zarzutów pozwanego organu, sformułowanych w ramach uzasadnienia spornej decyzji, celowym w tym miejscu jest wskazanie, iż wprawdzie wnioskodawca nie legitymuje się świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach za drugi sporny okres, ale na podstawie zwykłego świadectwa pracy oraz zeznań świadków okres ten podlega zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach. W świetle powyższego, brak jest w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania szczególnego charakteru pracy wnioskodawcy w spornych okresach czasu, wykonywanej na stanowisku ładowacza.

Mając na uwadze powyższe – Sąd Okręgowy zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych powyższe dwa sporne okresy zatrudnienia.

W ocenie Sądu Okręgowego, wobec udowodnienia wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczony R. W. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a także spełnił przesłankę udokumentowania stażu co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 22 stycznia 2014 r. i przyznał ubezpieczonemu R. W. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 11 lutego 2014 r. (tj. dnia ukończenia wieku 60 lat jako daty spełnienia ostatniej przesłanki). Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, iż wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w dniu 14 stycznia 2014 r., oraz dyspozycję art. 129 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

W punkcie 2 wyroku Sąd Okręgowy, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. w związku z § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 3 ust. 1 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 r. poz. 490 z późn. zm.), zgodnie z wnioskiem ubezpieczonego (punkt 4 odwołania – k. 3 akt sprawy), obciążył pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. jako stronę przegrywającą, kosztami zastępstwa procesowego ubezpieczonego w wysokości 120 zł, zasądzając je w stawce podwojonej, biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawichości sprawy, przede wszystkim zaś nakład pracy pełnomocnika oraz jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i dokonania jej rozstrzygnięcia.

SSO Elżbieta Zabrocka